DAYANIŞMA

Demokrasi Güçlerinin Birliği İçin İleri!

Haziran 1982 Sayı 10 1,50 DM

REAGAN PROTESTO EDİLDİ

Barış Hareketi Güçleniyor

Barış hareketi yayılıyor, güçleniyor. Bonn'daki 10 Haziran büyük Barış Mitingi bunun en son kanıtı oldu. Yüzbinlerce barışsever, aralarındaki milliyet, din, siyasi görüş farkına bakmaksızın, bütün dünya halklarının barış isteğini dile getirdi, barış düşmanlarını kınadı. Çünkü Pentagon ve Beyaz Saray'da çöreklenmiş nükleer savaş tehdişçisi barış düşmanları, tüm insanlığı milliyet, din, siyasi görüş farkına bakmaksızın tehdit ediyor.

Birleşmiş Milletler Silahsızlanma Konferansı ile ilgili olarak dünyanın dört bir yanından binlerce barış hareketi temsilcisinin bir araya geldiği New York'da 12 Haziran günü yapılan muhteşem barış gösterisi ise, barış hareketinin ABD içinde de ne geniş boyutlara ulaştığını gösterdi. Bonn'dan iki gün sonra bu defa New York'ta 800 bini aşkın aktif barış sever, bir kere daha barışın insanlık için hayati önemini vurguladı, barış düşmanlarının tecridini perçinledi.

Tecrit çemberi gittikçe daralıyor. Barış düşmanları o çemberden ancak sosyalist ülkelerin, dünya ilerici, barışsever güçlerinin kararlı, ilkeli baskısı karşısında gerileyerek kendilerini kurtarabileceklerdir.

NATO toplantısı nedeniyle F.Almanya'nın Bonn kentinde 10 Haziran günü yapılan barış yürüyüş ve mitingine 400.000'in üzerinde insan katıldı. ABD Başkanı Reagan'ın soğuk savaş politikasını ve silahlanmayı protesto etmek amacıyla yapılan F.Almanya tarihinin bu en büyük barış mitingi, tüm barıştan yana insanlığın bir başarısıdır. Aynı gün Batı Berlin'de 100.000, Roma'da 300.000, ve Londra'da 230.000 kişi yürüdü.

AUF BONN 10.6. AUFSTEHN! FÜR DEN FRIEDEN.

●"Ayağa kalkın ve yürüyün: Bu şu anlama geliyor; bu direnişi bütün sokaklara, okullara, bürolara ve fabrikalara, kısacası nerede çalışıyorsak oralara yayın. Yeni atom füzelerinin yerleştirilmesi mutlaka önlenmelidir!.. Kahrolsun bütün atom silahları!.." Bonn yürüyüşüne katılan 400.000 insanın çılgınca alkışladığı yürüyüş ve miting sonunda yapılan çağrı bu cümlelerle son buluyordu.

●Miting çağrısını imzalayan yaklaşık 1900 grup adına konuşan Jo Leinen "NATO'nun politikası, sonu bir atom katastrofuna dönüşebilecek tehlikeli bir yönde gelişiyor" dedi.

●Miting değişik ülkelerin barış temsilcilerinin konuşmaları ve tanınmış sanatçıların sunduğu bir kültür programıyla sona erdi.

TSİP 8. Kuruluş Yılı Toplantısı

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin 8., 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi' nin 12. yıldönümü nedeniyle Gerçek Avrupa Komitesi' nin F.Almanya'nın Frankfurt kentinde düzenlediği toplantı başarılı geçti.

Bine yakın bir kitlenin izlediği toplantıda, TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz, TSİP MK Politik Büro üyesi Veli Gürcan, TİP Genel Başkanı Behice Boran, TÖB-DER Genel Başkani Gültekin Gazioğlu birer konuşma yaptılar.

Toplantı sonunda Sümeyra Çakır'ın, Şili'li ozan Juan Baeza'nın, ozan Ali Mahir ve Mecburi'nin, Frankfurt Kültür ve Dayanışma Derneği Folklor Ekibi ile Gelsenkirchen-Horst Sosyalist Gençlerinin oluşturduğu Karadeniz Folklor Ekibi'nin sunduğu kültür programı izleyicilerin takdirini kazandı.

Toplantıyla ilgili geniş bilgi gazetemizin 6., 7. ve 8. sayfalarındadır.

Türk-İş Kongresi

İki işçi düşmanı başbaşa: Türk-İş Başkanı Şevket Yılmaz ve Cunta Başı Kenan Evren

24 Mayıs'da başlayıp 5 gün süren Türk-İş genel kurulunda tartışılan konulara ve alınan kararlara bakıldığında işçi sınıfının ekonomik demokratik mücadelesine bu toplantının zerre kadar yarar getirmediği görülmektedir. Bu kongrede gözle görülür bir değişiklik, Denizcier'in yerini yıllardır Türkiye'de sarı sendikacılığın bağnaz savunucusu, eski AP milletvekili ve Teksif Genel Başkanı Şevket Yılmaz'ın seçilmesidir.

Cuntanın iş başına gelmesinden bu yana, kazanılmış işçi hakları Türkiye İşverenleri Sendikasının istekleri doğrultusunda bir bir gaspedilirken, Türk-İş üst yönetimi bunlara ses çıkarmamış, üstelik cuntaya açıktan açığa yardımcı olmuştur. Nitekim kongre öncesinde çeşitli açıklamaları ve çıkışları ile işçi haklarının geriye götürülmesinde Sosyal Güvenlik Bakanı Sadık Şide'yi hedef gösteren Şevket Yılmaz, bu tutumu ile, aslında cuntayı aklama tavrı içindeydi.

12 Eylül darbesi ile iş başına gelen cuntaya, Türk-İş Genel Sekreteri Sadık Şide Türk-İş yönetiminin oy birliği ile Bakan verilirken Şevket Yılmaz Türk-İş Genel Başkan vekiliydi. Son kongre tarihine kadar da bu görevini sürdürmekteydi. Sadık Şide'nin işçiler aleyhine Bakanlığında aldığı, uyguladığı kararlar işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın başına silan zoru ile oturmuş faşist cuntanın programından bağımsız değildir.

Şu bilinmelidir ki, işyerlerinde işverenlerin yönlendirmesiyle Türk-İş üst yönetiminin belirlediği delegelerin oyları ile iş başına gelmek, Türk-İş tabanının bu MHP ve AP birleşimli yönetimi desteklediği anlamını taşımaz.Çünkü Türk-İş tabanında bir milyona yakın işçi bu gün mevcut Türk-İş üst yönetiminin faşist cuntanın suç ortağı olduğunun pekâlâ bilincindedir.

Bu Genel Kurulla ilgili gözlemlerden biri de yıllardır Türk-İş içiresinde kendilerini sosyal-demokrat diye niteleyen delegelerin eskiye oranla güçlerini kaybetmiş olmalarıdır. Türk-İş içerisinde sosyal-demokrat sendikacıların başını Yol-İş sendikası Genel Başkanı Muzaffer Saraç ile Petrol-İş sendikası Genel Başkanı Cevdet Selvi çekmekteydi. Bu sendikacılar da,kongre öncesinde, Türk-İş yönetiminin icraatını eleştirmeden öteye gidemediler. Onda da yer yer bireysel demeçlerle yetinerek kendi aralarında örgütlü birlik oluşturamadıkları için Türk-İş kongresinde doğru dürüst ses çıkaramadılar.

Yıllardır Türk-İş tabanında sosyal-demokrat üyeler ve sendikacılar çoğunlukta olmalarına rağmen, ideolojileri gereği burjuvazi ile sınıf işbirliğini savundukla-rından, Türk-İş yönetimine hep AP ve MHP yanlısı sendikacılar hâkim olmuşlardır. CHP'li sendikacılar bundan pek fazla rahatsız olmamışlardır. Türk-İş içerisinde kalmayı savunmuşlardır. Gerçi Türk-İş içinde namuslu sendikacıların olduğu muhakkaktır. Ancak bu sendikacıların Türk-İş kongresini almalarının olanağı yoktur.

Bu arada, yıllarca işçi sınıfını burjuvaziye peşkeş çekmiş olan Halil Tunç Türk-İş yönetimini neden uyarma gereğini duydu? Son zamanlarda vermiş olduğu demeçleri ile işverenlere karşı çıkışlar yapan Halil Tunç ne oldu da "işçi babası" kesiliverdi? Halil Tunç bu tavrı ile burjuvaziyi uyarıyor, sendikal hareket akıllı yöntemlerle kontrol altına alınmadığı takdirde normal ortama geçildiğinde Türk-İş ayağımızın altından kayar gider diyor!

Türk-İş'in başındaki gangster sendikacılar ve burjuva basını, işçileri, kamu oyunu oyalayarak ve Türk-İş başındaki bazı kişileri hedef seçerek Türk-İş'in "değiştiği" izlenimi vermeye çalışıyorlar. Ama Denizcier'in gitmesi ve cuntanın güdümündeki CİA-MİT patentli Şevket Yılmaz'ın gelmesi ile hiç birşey değişmiş değildir.

Türk-İş hem Türkiye işçi sınıfının ve demokrasi güçlerinin gözünde cuntanın suç ortağıdır, hem de uluslararası kuruluşların nezdinde işçilerin hak ve menfaatlarını cuntaya peşkeş çeken kuruluş durumundadır.

12 Eylül darbesi ile kapatılan DİSK'in bayrağını, işçi sınıfının mücadele bayrağını bırakmamış olanlar kadar, faşizme karşı direnen Türk-İş tabanındaki namuslu işçiler ve sendikacılar da DİSK'e ve Türkiye sendikal hareketine yöneltilen saldırılara göğüs gereceklerdir. Türkiye işçi sınıfı var oldukça sınıf sendikacılığı ve DİSK'in ilkeleri yaşatılacak, sürdürülecektir.

Faşist Cinayet Çetelerine Yeni İş Alanı

Ankara Cuntası "Ermeni itlaf komandoları örgütü" kurmaya hazırlanıyor. Dış ülkelerde Türk temsilcilerine karşı işlenen Ermeni cinayetleri konusunda cuntanın en başından en kuyruktaki basın sözcüsüne kadar dile getirilen şikayetler, bu olayların yeraldığı ülkelerin hükümetlerini neredeyse Türkiye'deki gibi bir dikta rejimi kurmağa çağırmaya kadar varmıştı.

Cunta, bu konuda herhalde "anlayışsızlık"la karşılaştığı için olacak, şimdi ağız değiştirdi. Bir süredir basında, Rauf Tamer'inden, M.Barlas'ından, Haluk Ulman'lara kadar gerici-faşist-liberal hemen tüm yazar çizer takımına yeni bir "proje"nin propagandasını yaptırıyor:Türkler bu işi "kendi ellerine" almalıymış! "Dişe diş, cana can, ya Allah!" diyerek "Ermeni teröristler"in üzerine salınacak bir fedailer örgütü kurulmalıymış!

Kendi halkı üzerinde terör estirmeyi en büyük marifet sayan faşist kafanın böyle, başkalarının ülkesinde de teröristliğe yeltenmesinde şaşılacak bir taraf yok. Lakin böyle bir "çare"nin akla gelmesi ve savunulması bile, cuntanın ve yardakçılarının uluslararası davranış terbiyesinden de ne denli yoksun olduklarını gösteriyor.

Kaldı ki, kurulmasının "artık zorunluluk" olduğu ileri sürülen bu tür "fedai" örgütlerinin dış ülkelerde daha başka ne haltlar karıştıracakları pek bilinmez değildir. "Diplomatlarımızı" koruyacağız diye dört bir yana salınan, 12 Eylül'e kadarki provakasyon görevleri başarıyla sonuçlandıktan sonra işsiz güçsüz kalmış çapulcu alayına daha başka cinayetler işletileceğini tahmin etmek için kâhin olmaya gerek yok. MHP'nin "tecrübeli", "denenmiş" faşist katillerine cuntanın yeni yeni iş alanları açacağı anlaşılıyor.

TİKP'Lİ MAOCULAR SUÇSUZ İLAN EDİLDİLER

Cuntanın İçişleri Bakanlığı TİKP davası sürerken yaptığı bir açıklama ile Maocu partinin tüzük ve programını aklamıştır. Davada tutuklu sayısının bir ya da ikiye indiği bir sırada yapılan bu açıklama cuntanın Aydınlık'çılara ne gözle baktığını bir kere daha vurguluyor. Aydınlık'çılar burjuvazi ve cunta ile işbirliği politikalarının mükâfatını görmektedirler. ABD ve NATO şakşakçısı,sözümona "sol" TİKP, faşist cuntanın planladığı "yeni demokratik" düzende de yerini almaya şimdiden hazırlanıyor olsa gerektir!

ABD'nin CUNTAYA YÜKLEDİĞİ YENİ GÖREV

Türkiye'ye yerleştirilecek "çevik müdahele gücü", ABD'nin Basra Körfezi'ndeki çıkarlarını koruyacak...

Ankara cuntasının ABD yönetiminin Orta Doğudaki saldırgan emellerine hizmet yolunda ne gibi çılgın maceraları göze aldığı ve Türkiye'yi nelere alet etmeye hazırlanmakta olduğu gittikçe daha belirgin bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Bilindiği gibi Mayıs ayında NATO Dışişleri Bakanlarının Lüksemburg toplantısında, NATO'nun harekât alanının genişletilmesi ilke kararı alınmış ve bu çerçeve içinde ABD "çevik müdahele gücü"ne Türkiye'de her türlü imkan ve kolaylığın sağlanmasının çoktan kararlaştırıldığı ve bu amaçla Doğu Anadolu'da çeşitli uygulamaların başlatılmış olduğu da ABD Dışbakanı Haig'in Ankara ziyaretinden sonra hiç bir yalanla üstü örtülemez bir biçimde açığa çıkmıştı.

Öte yandan ABD Savunma Bakanı Weinberger'in hazırlattığı beş yıllık bir "ABD Savunma ilkeleri" program belgesinde, yönetimin topyekûn saldırı plan ve hazırlıkları meyanında bu ABD müdahele gücünün hangi amaçlarla, nasıl harekâta sokulacağı belirtilmektedir. Buna göre, üslenmesinde Türkiye tarafından kolaylıklar sağlanacak müdahele gücünün esas hedefi, Basra Körfezi'nde ABD çıkarlarını korumak ve bu yönde gerektiğinde doğrudan askeri harekâtı başlatmaktır. Bunun için, ABD yöneticilerinin ikide bir ileri sürdükleri gibi, bu bölgede "kendilerini tehlikede gören ülkelerden âcil yardım talebi"nin gelmesini beklemek söz konusu olmayacaktır.

Bundan başka, İran-Irak savaşının alacağı yeni yön ve Irak'da Saddam Hüseyin rejiminin geleceği ile ilgili olarak Mayıs ayı sonunda bir Amerikan gazetesinde şu haber-yorum yayınlanmıştır: En modern silah ve araçlarla donatılmış Türk birlikleri Kuzey Irak sınırına yakın mevzilerde yığınak yapmaktadır. Milliyetçi Türk askerî şefleri arasında Birinci Dünya Savaşı sonunda Osmanlı İmparatorlu'ğundan İngiltere ve Milletler Cemiyetince koparılan petrol zengini Kerkük bölgesinin geri alınması şansının nihayet ortaya çıktığı görüşü yaygınlık kazanmıştır. Her ne kadar Kuzey Irak'da böyle bir Türk müdahelesi Irak'ın şimdiki dostları -Suudi Arabistan, Ürdün, Kuveyt ve Körfez Emirlikleri- için şaşırtıcı olabilirse de, böyle birşey, Bağdat'da Hüseyin'in Suriye ile "birleşme" yanlısı bir başka Baascı gurup tarafından devrilmesi ihtimaline tercih edilebilir."

Bu arada cuntanın Türk basınındaki kiralık kalemleri arasında cuntanın maceracı emellerine elverişli kamuoyu yaratma yarışının ucun ucun başladığı gözleniyor. Tercüman'da Zafer Atay, Son Havadis'te G.Yerdeş gibileri militarist hamaset edebiyatı, savaş çığırtkanlığı, "güçlü Türkiye" çığlıkları ile dolup taşan yazılar döşeniyorlar. Kimileri İran'ı tehdit ederek, Irak sınırları içinde savaşa başladığı takdirde bölgede "buna müsaade etmeyecek güçler"le karşılaşacağının kesin olduğunu yazmaktan çekinmiyorlar!

Bütün bunlar faşist Ankara cuntasının barış düşmanı şoven niteliğinin en son, taze belirtileri. Böyle bir ekibin 1980 öncesi yıllarboyu tırmandırılan ve binlerce insanın hayatına mal olan terör dalgası sonunda sözümona "kurtarıcı" gibi Türkiye'nin başına geçirilmesindeki "hikmet" her geçen gün daha bir açıklıkla gözler önüne seriliyor...

Cunta-Polis-İşveren

Basına bakın, radyoya, televizyona bakın, hepsinde işveren demeçlerinden, beyanatlarından, taleplerinden geçilmiyor. 12 Eylül öncesi "demokrasi"nin nemenem bir şey olduğunu hep biliyoruz, ama o zaman toplumun diğer kesimleri, başta işçiler olmak üzere tüm emekçi kesimler de kendi anayasal örgütleri aracılığıyla kendi çıkarları ve görüşleri doğrultusunda seslerini çıkarabiliyorlardı. Toplum ve yurt çıkarı üzerine yorumlarını kısıtlı da olsa özgürce dile getirebiliyorlar, kitlelere seslenebiliyorlardı. "Anarşi", "özgürlüklerin kötüye kullanılması", "dernek enflasyonu", "bölücülük", vs. dedikleri buydu işte. Şimdi ne DİSK'in sesi çıkıyor, ne TÖB-DER'in. TMMOB, TÜM-DER, TÜS-DER'den tutun POL-DER'e kadar tüm demokratik kitle örgütlerinin sesi boğuldu. Şimdi yalnız TUSİAD ve Odalar Birliği konuşuyor! Yalnız işveren çevrelerinin, kapitalist çıkarların borusu ötüyor. Anayasa, hak hukuk, tüm demokratik özgürlükler silah zoruyla ayaklar altına alındı. Şimdi yalnız emri vaki, orman kanunu hüküm sürüyor. Ve bunun adına "huzur" diyorlar!

Cuntabaşı Evren meydanlarda pervasızca haykırıyor "Bu memlekette komünizme de, faşizme de yer yoktur, olmayacaktır!" diye. Böylece hem kendi düzenbaz ikiyüzlülüğünü ortaya koyuyor, hem de emekçi düşmanlığını kusuyor. Çünkü zaten kendisi faşisttir ve hiç üzerine vazife değilken gelmiş memleketin başına oturmuştur. Ondan gayri faşiste ne gerek vardır? Komünizmden ise, komünizm işçinin, emekçinin -yani nüfusun muazzam çoğunluğunun- çıkarını temsil ettiği için nefret etmektedir!

Ve aynı cuntabaşı Kenan Evren'in, bir işadamına ve bir polise ödül verirken çekilmiş boy boy fotografları yayınlanıyor basında. Polis, "altı milyon rüşveti" reddettiği için ödüllendirilmiş! Bir küçük polis memuruna altı milyon rüşvet teklif edilmiş olması bile, Evren'in başında olmaktan "şeref" duyduğu rejimde neler döndüğünü göstermeye yeter... Kaldı ki, içinde ne rezaletler döndüğünü milletin çok iyi bildiği polis örgütünü, faşist devletin her türlü demokratik kontrolden âzade kılınmış işkenceci baskı aracını, vurucu gücünü aklayıp yüceltme çabasından başka birşey değil cuntabaşının yaptığı.

İşadamı ise bu yıl en çok vergi ödeyen zatmış. O da, anlaşılıyor ki, bu kadar çok vergi ödeyebilecek kadar işçileri sömürmeyi başardığı için ödüle layık görülmüştür... Bir de, tabii, onu "işçi belası" ndan, "sendika derdi"nden, "komünizm tehlikesi"nden kurtaran faşist devlete diyetini ödemekte kusur etmediği için!

Polis, işveren ve omuzu kalabalık general! Tüm demokratik kitle örgütlerinin yöneticilerini hapse tıkan ya da yurt dışına süren rejimin tablosunu ne güzel çiziyorlar!

İŞÇİLER SOKAĞA ATILIYOR

Cuntanın sıkıyönetim kumandanları fabrikalardan işçi çıkartılmasını sözde yasakladılar. Oysa işverenler durmadan işçi çıkarıyor. Ya bu sözde "yasak" hiç dinlenmiyor, ya da sıkıyönetimden kolaylıkla izin alınıyor.

Meselâ 1981'in Ocak ayı ile 1982'nin Şubat ayı arasında İstanbul'da işçi çıkarmasına özel izin verilen işyeri sayısı ne kadar biliyor musunuz? Tam 304! İşten atılan işçi sayısı da 6421. Bu arada 82 işyeri çeşitli nedenlerle kapatılıyor ve buralarda çalışan 4928 işçi sokağa atılıyor...

Yine İstanbul'da Otosan ve Bursa'da Renault işyerleri, otomobil sanayiinde kriz var gerekçesi ile bine yakın işçiye yol verdiler. Otosan'da sabah yolları kesilip fabrikaya sokulmayan işçiler sıkıyönetime şikayete gittiklerinde aldıkları cevap şu: "Yapılan işlem uygundur. Bizi ilgilendiren durum yok".

İşin ilginç yanı, işlerine son verilenlerin ya sendika çalışması yapmış olanlar, ya sakatlar ya da yerlerine asgari ücretle işçi almak için atılan çok eski işçiler olması.

İstanbul ve Bursa'daki bu durum yurdun dört bir yanında aynen tekrarlanıyor. İşçilerin grev, toplu sözleşme, sendikal haklarını gaspeden cunta aynı zamanda onları işsizliğe de mahkûm ediyor. İşverenlerin 12 Eylül öncesinde yapamadıklarını şimdi zorbalıkla o yapıyor.

DÜNYA SÖMÜRÜYE VURA VURA DÖNÜYOR

ABD'nin Silah Harcamaları: GÜNDE 1 MİLYAR DOLAR

Reagan yönetimince hazırlanan ABD tarihinin en çılgın bütçe tasarısını ABD Kongresi reddeti. Bu bütçe tasarısında tüm sosyal hizmetlerde çok büyük kesintiler yapılıyor. Reagan bütçedeki açığı kapatmak için bu kesintilerin "zorunlu" olduğunu söylüyor, Ama, öbür yandan, silahlanma harcamalarında kesinti yapmaya hiç yanaşmıyor. Tam tersi 1983 bütçesinde silahlanmaya ayrılan miktar tam 216 milyar dolar! Geçen yıla kıyasla yüzde 18 daha fazla Reagan yönetimi bu bütçe ile, önümüzdeki beş yıl içerisinde yapmayı planladığı masrafların da hesabını çıkarmış, Kongreden bu harcamalar için şimdiden yetki istiyor. Bu hesaba göre gelecek beş yılda ABD askeri harcamaları (tabii bugünden hesaba dahil olmayan olağanüstü durumlar hariç) 1.644 trilyon dolar (bir trilyon, altı yüz kırkdört milyar) tutacak. Bu da önümüzdeki beş yılın her bir GÜNÜ için tam 900 milyon dolar ediyor. Evet, GÜNDE nerdeyse BİR MİLYAR DOLAR!

Bunca paranın harcanacağı "savunma" projeleri arasında öyleleri var ki (son sistem yeni bombardıman uçakları, nükleer yakıtla işleyen yeni uçak gemileri, vs. gibi), proje tamamlanıp da üretime geçildiğinde, savaş teknolojisindeki gelişmeler bunları çoktan günü geçmiş kılacak. Bu şimdiden biliniyor. Yine öyleleri var ki, fiilen kullanılabilmeleri ekstra masraf gerektiriyor. Mesela M-1 adlı son model bir tanktan 7058 tane satın alınması için 19 milyar dolar ayrılmış. Ama bu tankın vites mekanizması öylesine karışıkmış ve kolay bozulabiliyormuş ki, engebeli arazide kullanılabilmesi için ayrıca hızlı yol alabilen zırhlı buldozerlere gerek duyuluyormuş. Bu buldozerlerin her biri de 1 milyon dolara mal oluyormuş.Yine aynı tank bir mil yol almak için 3.86 galon akaryakıt sarfettiğinden, zırhlı tümenlere tahsis edilecek binlerce yeni tankere gerek olacakmış.

Bütün bunlar neyi gösteriyor? Reagan yönetiminin kasıtlı bir soğuk savaş havası yaratıp aynı zamanda sıcak savaş tehlikesini de her an arttırıcı davranışlarla silahlanmayı tarihte görülmemiş çılgın boyutlara vardırdığını... Neye ve kime yarar bunca silahlanma diye soracak olursanız, onun da cevabı ortada: ABD'nin dev silah tekellerine! Reagan yönetiminin kasıtlı planları ve provokasyonları sonucu sıcak bir savaş patlak *verse de, vermese de*, bunca savaş hazırlığı ve silahlanmadan yararlanan sadece emperyalist savaş tekelleri olacak. GÜNDE 1 MİLYAR DOLAR askeri harcamadan doğan yağlı kâr onların cebine akacak. Zararlı çıkacak olan ise, *savaş halinde* tüm dünya halklarıyla birlikte ABD emekçileri. Kısa sürede nükleer boyutlara varması kaçınılmaz görünen bir savaş onları canlarından edecek çünkü.*Savaş çıkmadığı* takdirde ise, Reagan yönetiminin tüm sosyal hizmetleri alabildiğine kısıtlaması, olağanüstü askeri harcamaların diğer yatırımları ve teknolojik gelişmeyi olumsuz etkilemesi, ekonomide durgunluğun ve işsizler sayısında artışın sürmesi nedeniyle, silah tekellerinin kârı yine ABD emekçilerinin sırtından çıkmış olacak.

Kumpas bu kadar açık ve basit!

SİLAH SATIŞINDAN SAĞLANAN BÜYÜK TEKEL KARLARI

Ama dahası var. Reagan yö-

üstü boyutlarda silahlandırarak silah tekellerine tatlı kârlar sağlamakla kalmıyor, bütün dünyayı da silahlandırarak tekellerin kârlarına kâr katıyor. ABD'nin yalnız 1982 yılı için anlaşmaları tamamlanmış silah satışlarının değeri 30 milyar doları buluyor. Geçen yıla kıyasla yüzde yüz bir artış! Bu silahların çok büyük bir bölümü kendilerini sözümona Sovyet ya da komünist "tehdid"i altında gören bir kısım üçüncü dünya ülkelerine gidiyor: Latin Amerika'nın faşist diktatörlükleri ile gerici Arap rejimleri ABD savaş sanayiinin en yağlı müşterileri arasında. ABD yönetiminin bütün dünyada anti-Sovyetizmi ve anti-komünizmi habire işleyip körüklemesinin ve bir yandan Polonya üzerinde kasıtlı kıyametler koparırken, öbür yandan en azılı ve gerçek insan hakları çiğneyicilerini destekleme politikasına hız vermesinin asıl nedenlerinden biri de bu.

Ne var ki, bunca gözü kara çılgınlık elbette tepkisini de birlikte getirecektir. Amerikan toplumunun demokratik gelenekleri, ABD finans kapitalinin tüm ideolojik ve politik şartlandırmalarına, baskısına rağmen, sağduyu doğrultusunda kıpırdanmaya başlamıştır.

Reagan ve şürekâsı, yola gelmedikleri takdirde içinde lâyıklarını bulacakları kör

SİLAHSIZLANMA ve "ABD'nin GÜVENLİĞİ"

Birleşmiş Milletlerin düzenlediği Silahsızlanma Özel Konferansını izlemek ve 12 Haziran'da New York'da yapılan büyük barış gösterisine katılmak için dünyanın dört bir yanından New York'a gitmek isteyen barış hareketi temsilcilerinden birçoğuna ABD makamları ülkeye giriş izni vermediler. Bu önemli barış olayına katılmaları böylece engellenenler arasında eski Portekiz Cumhurbaşkanı Francisco Costa Gomez,eski NATO generallerinden Nino Pasti, İngiliz İşçi Partisi milletvekili James Lamon da bulunuyor.

Bilindiği gibi Costa Gomez Portekiz faşist rejimini alaşağı eden Kırmızı Karanfiller Devrimi'nden sonra Portekiz'in ilk cumhurbaşkanı olmuş ve ilerici tutumu ile tanınmıştı.Nino Pasti,NATO'da ileri görevler üstlenmiş bir emekli general olarak aktif bir biçimde katıldığı dünya barış hareketinin çok faal bir militanı.

ABD makamları bu arada Birleşmiş Milletler tarafından özel olarak davet edilen 1450 Japon barış hareketi üyesinden 348'ine giriş vizesi vermeyi, bütün hukuk kurallarını ve avukatların itirazlarını hiçe sayarak, reddettiler. İleri sürülen gerekçe, bu 348 kişinin büyük bir bölümünün Japonya'da "Atom ve Hidrojen Bombalarına karşı Konsey" adındaki barış örgütünün üyesi olmalarıydı. Bu örgütün Sovyetler Birliği Komünist Partisi ile sıkı bağları olduğu ABD makamlarınca ileri sürülen Dünya Barış Konseyine bağlı olduğu iddia edildi ve bu nedenle de bu örgüt üyelerinin ABD'ye girmelerinin "ABD'nin çıkarı ve güvenliğine aykırı" görüldüğü bildirildi.

ABD makamları bu ve buna benzer gerekçelerle, bundan başka 109 Japon barışseverinin daha -aralarında avukatlar,kooperatif hareketi üyeleri,sosyalistler var- Birleşmiş Milletler Silahsızlanma Konferansını izlemek için ABD'ye girmesini engellediler.

SİYONİST SALDIRGANLIĞI LANETLİYORUZ

Siyonist İsrail Lübnan ve Filistinlilere yine hayasızca saldırdı. Fakat bu defaki saldırının "Lübnan'ın tamamiyle istila edilmesine yönelik" olduğunu hem siyonist işgal kuvvetlerinin komutanı hem de bütün dünya biliyor ve söylüyor.

Siyonist güçler ile Filistin Kurtuluş Cephesi taraftarları arasında kıyasıya bir savaş sürüyor. Savaşın ilk altı günü içinde Beyrut yakınlarına kadar yaklaşan siyonistler, hedef gözetmeksizin kenti bombardıman ediyorlar. FKÖ lideri Yaser Arafat yaptığı bir açıklamada, şimdiye kadar 10 binden fazla sivilin öldüğünü söyledi. Beyrut, işgal kuvvetlerinin elinden kurtulabilen evsiz 150 bin mülteci tarafından doldurulmuş bulunuyor.

İsrail "güvenliğini" daima komşu devletlerin başkentlerinin ele geçirilmesi ve tamamiyle susturulmasında aramış olan Siyonist Begin için bu işgalin gerekçesi, İsrail' in güvenliğini tehdit eden "terörist merkezleri" susturmaktır. Begin'in burada kastettiği, İsrail ve ABD dışında bütün dünyanın mazlum ve meşru kabul ettiği Filistinliler ve FKÖ'den başkası değildir. Nitekim daha sonra Telaviv'de yaptığı bir basın toplantısında, siyonist dışişleri bakanı aynen şöyle dedi: "Güney Lübnan yalnız Filistinli teröristlerin yurdu değil, aynı zamanda bütün dünyayı meşgul eden terörist örgütlerin de karargahı idi. Biz böylece önemli bir görevi de yerine getirmiş olduk."

Saldırının başladığı gün, İsrail Komünist Partisi Parlamentoda hükümete güvensizlik oylaması için gensoru önergesi verdi. Ama önerge üçe karşı 94 oyla reddedildi.

Yine Birleşmiş Milletler Teşkilatı da oy birliği ile "saldırının derhal durdurulması" kararını aldı. Fakat karar ABD tarafından veto edildi. Daha sonra konu ile ilgili olarak bir demeç veren Başkan Reagan, ABD'nin ve emperyalizmin maksadını çok açık bir biçimde dile getirdi. Reagan, "Orta Doğu' da sürekli savaş tehlikesi doğuran terörizm belasının kökünü kurutmak için, herkes elbirliği ile gayret sarfetmelidir" dedi.

Beyrut'u bütün imkanları ile kuşatan ve iki kez ele geçirmek için havadan, karadan ve denizden çıkartma ile saldıran İsrail kuvvetleri, iki defasında da püskürtüldüler.

Gerici ve işbirlikçi Arap yönetimleri tüm savaş boyunca, kuru-sıkı demeç vermekten öte hiç bir şey yapmadılar. Ve insanlığın gözünün içine baka baka, bir ulus, bir direniş yok edilmeye çalışıldı, çalışılıyor...

Amerikan emperyalizminin güdümünde bu yeni saldırıyı gerçekleştiren İsrail siyonistlerinin amacı, Filistin Kurtuluş Örgütü'nü ve Lübnan Ulusal Hareketi'ni (Hareket-i Vataniye) yokedip, Lübnan'ın kontrolünü falanjistlerden oluşan kukla bir hükümete vermek, Güney Lübnan'ı ise bugüne kadar işgal ettiği diğer topraklar gibi kendi topraklarına katmaktır.

Gazetemiz dizgiye verildiği sırada, Lübnan işgal altındaydı; vatan haini, emperyalist uşağı falanjistler ise işgalci İsrail ordusuyla birlikte Beyrut'u kuşatmış durumdaydı.

Dünya sosyalist sistemi ise ABD tarafından her geçen gün daha da tırmandırılan gerginliğin yeni bir yansıması olan bu planı önlemek, soğuk savaşın sıcak bölgesi olan Orta Doğu'daki bu yeni gelişmeleri durdurup ilerici güçlerin gerilemesini engellemek için ısrarlı ve yoğun çabaları sürdürmekteydi.

Özet olarak Reagan yönetiminin soğuk savaş politikası ve saldırganlığı politikası bu merhalede Filistin ulusal kurtuluş hareketine ağır bir darbe indirmiştir, ama hiç kimsenin kuşkusu olmasın ki, önünde sonunda kazanan Filistin halkı da dahil olmak üzere Orta Doğu halkları olacaktır.

İran - Irak Savaşı

İran-Irak savaşı son günlerine yaklaşıyor. Haksız savaşçı ve gerici Saddam kuvvetlerinin Hürremşehir'den de atılmaları ile tam 21 aydır süren ve binlerce cana, milyarlarca lira değerinde mal varlığının yok edilmesine yol açan savaş Saddam'ın sonunun görünmesi ile birlikte bitiyor.

Lübnan'ın siyonistler tarafından işgal edilmesini gerekçe gösteren Saddam "tek yanlı bir ateşkes" ilan etti. Ve İran bu ateşkesi kabul etsin yahut etmesin kendilerinin savaşmayacaklarını açıkladı. Bu saldırgan Irak' ın mağlubiyeti resmen kabul etmesinden başka bir anlama gelmez.

Irak'ın yenildiğinin anlaşılması ile birlikte, bölgenin bütün işbirlikçi Arap rejimlerini de bir telaş aldı. "İslam İyiniyet Heyeti" yeniden devreye girdi. Ve İran'ın ilerleyişini durdurmak için tazminat dahil pek çok ödünleri içeren bir anlaşma zemini bulunmaya çalışıldı. Fakat İran, bu milyarları bulan savaş tazminatını da, sahte barış önerisini de haklı olarak kabul etmedi. "Kalıcı bir ateşkesin sağlanması için işgalci Irak kuvvetlerinin İran topraklarından derhal geri çekilmelidir" dedi.

Öte yandan, Irak içinde büyük bir bölgeyi silahlı güçleri ile kontrol altında tutan IKP'nin başını çektiği Irak Vatan Cephesi ise, her gün durmadan biraz daha güçleniyor. Ele geçirdiği mevzileri tahkim ediyor. Ayrı bir baş çekmeye çalışan ve İran ile de iyi geçinen Kürt ulusal burjuva güçleri ile önceden üzerinde anlaşılmış ortak zeminlerde hareket etmenin yollarını arıyor.

Bu arada Saddam'ın bir gürümlü darbe ile devrilmesine de dünya kamuoyunda gün meselesi olarak bakılıyor.

Kısacası Orta Doğu, siyonistlerin Lübnan saldırısı, sonuna yaklaşan Irak-İran savaşı ile patlamaya hazır bir barut fıçısını andırıyor. Ve ABD emperyalizmi bölgeyi kontrolünde tutabilmek için ve gelişen ulusal demokratik Kürt hareketini ezebilmek ya da en azından istediği yönde kanalize edebilmek için yeni yeni planlar yapıyor. Ve Çavik Kuvvetler sorunu ile birlikte Türk cuntasını devreye sokmaya çalışıyor. Kerkük ve Musul bölgesinin ve özellikle verimli petrol yataklarının Türk burjuvazisine peşkeş çekilmesine karşılık, Türk şovenistlerinden Kürt ulusal hareketini ezmeleri ve İran'ın ilerleyişini durdurmalarını istiyor.

Orta Doğu önümüzdeki günlerde büyük olaylara gebedir.

Antiemperyalist Dayanışma Komitesi İsrail saldırısı esnasında sakat kalan Filistin'li çocuklar için bir yardım kampanyası başlattı. Yapılacak yardımlar için açılan hesap numarası şöyle:
Spendekonto
Prof.E.Wolff
Kto.Nr.527 055-602
PSchA Ffm

"HER 15-16 HAZİRAN"

Gerçek Avrupa Komitesi'nin Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin Kuruluşunun 8 inci, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin 12 nci Yıldönümü nedeniyle 5 Haziran 1982 günü F.Almanya'nın Frankfurt kentinde düzenlediği toplantı başarılı geçti.

F.Almanya'nın çeşitli kentlerinde bulunan TSİP üye ve sempatizanlarının genişçe katıldığı toplantıyı bin'e yakın bir kitle izledi.

Oldukça coşkulu geçen ve siyasi konuşmaların yanısıra zengin bir kültür programının da sunulduğu toplantının açış konuşmasını, Frankfurt Kültür ve Dayanışma Derneği korosunun okuduğu Enternasyonal Marşı'ndan sonra Gerçek Avrupa Komitesi Sekreteri Reşit Suna yaptı. Konuşmasında, bu toplantının TSİP' in Türkiye'de olduğu gibi, yurtdışında da hızla geliştiğinin bir göstergesi olduğuna değinen R.Suna, sosyalist ve anti-faşist hareketin sorunlarına da değinen kısa konuşmasından sonra, kürsüye TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz'ı davet etti. Ahmet Kaçmaz'ın toplantıda yaptığı konuşmanın bir özetini gazetemizin bu sayısında bulacaksınız.

Ahmet Kaçmaz'ın konuşmasından sonra toplantıya konuk olarak katılan Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran alkışlarla ve "Sosyalist Birlik!" sloganları arasında kürsüye geldi. Boran Yoldaş konuşmasına, "Bugün buraya karışık ve çelişik hisler içinde geldim. İçimde bir yandan kardeş parti Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin 8. Kuruluş Yıldönümü toplantısı'na katılmanın hoşnutluluğu vardı.Öte yandan, bu toplantının ve benim katılışımın, kendi öz yurdumuzda değil de, yaban ellerde yer almasının burukluğu, yer almak zorunda bırakılmış olmanın öfkesi vardı. Bu öfke, 12 Eylül 1980' denberi mayalanıp kabaran bir öfkedir içimde," diyerek başladı ve Ankara cuntasının Reagan yönetiminin güdümünde bölge ve dünya halkları için temsil ettiği büyük tehlikeye işaret ederek şöyle konuştu:

"Cuntanın alaşağı edilebilmesinin, dayandığı iç ve dış tekelci sermayenin ve egemen sınıfların etkisizleştirilebilmesinin, demokratik hak ve özgürlüklerin yeniden yaşama geçirilebilmesinin ve genişletilmesinin -hem sınıfsal, hem ulusal düzeyde genişletilmesinin- en geniş halk kitlelerinin bu şer kuvvetlerine karşı ortak mücadeleye çekilebilmesine bağlı olduğunu artık hepimiz biliyoruz. Bu ortak mücadelenin kalıcı bir örgütlülüğe kavuşturulması ve bunun geliştirilmesi gereğini de hep biliyoruz. Ama gene biliyoruz ki, onun iç ve dış politikasına, tekelci sermayenin saldırısına, emperyalist savaş tehlikesine karşı cephe birliği henüz ufukta bir hedef durumundadır."

Bundan sonra, sözkonusu birleşik cephe hedefi doğrultusunda tekelci burjuvazi ve emperyalizme karşı mücadeleye niyetli ve kararlı güçler arasında eylem birliğinin koşulları ve sorunları üzerinde görüşlerini belirten Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı "geniş eylem birliği ve birleşik cepheyi oluşturma hareketi içinde işçi sınıfı partilerinin özel konumu ve işlevi"ne değinerek bunları vurguladı.

Bundan sonra, "Türkiye'ye özgü olan durumda, yani tarihsel koşulların Türkiye işçi sınıfının politik hareketini Marksist-Leninist ve sosyal demokrat veya sosyalist partiler ayrımı düzeyinde değil, doğrudan Marksist-Leninist hareket düzeyinde bölünmüş bulunduğu koşullarda söz konusu partilerin birleşip tekleşmesi büsbütün zorunludur" diyen Behice Boran Yoldaş böylesi bir merkezi otoritenin eksikliğinden doğan sakıncaları dile getirdi.

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı sözlerini şöyle bitirdi: "İşçi sınıfımız sendika ve işçi haklarını savunma, tümüyle demokratik hak ve özgürlükleri cuntanın ve dayandığı iç ve dış güçlerin pençesinden kurtarma gücüne sahiptir. Eksik olan, bu gücün örgütlenmesi ve yönlendirilmesidir. Bu eksikliği örgütsel birlik doğrultusunda sıkı ve uyumlu eylem birliği ile gidermek görevi ise işçi sınıfının politik hareketlerine düşen tarihsel bir yükümlülüktür. Türkiye işçi sınıfının üç politik

'DA DAHA GÜÇLÜYÜZ"

partisinin bu yükümlülüğün, sorumluluğun tam bilincinde olarak aralarındaki ilişkileri ve eylem birliğini giderek hızlanan bir tempoyla daha da geliştirecekleri inancıyla, üç partiden biri olan kardeş Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin 8. Kuruluş Yıldönümünü şahsım ve Türkiye İşçi Partisi adına yoldaşça duygularla kutlarım."

Türkiye eğitim emekçilerinin mesleki demokratik örgütü TÖB-DER'in Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu, alkışlar ve "TÖB-DER'i Yaşatacağız" sloganları arasında kürsüye geldi.

TÖB-DER Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu konuşmasında özetle şöyle dedi:"Büyük İşçi Direnişi'nin ve TSİP'in Kuruluş yıldönümünde, Türkiye demokratik öğretmen hareketinin en sıcak dayanışma selamlarını sizlere iletirim.

Türkiye'deki askeri faşist cunta iki yıldır işçi sınıfımıza ve emekçi halklara karşı bir savaşı sürdürüyor. Cunta tüm sınıf örgütlerimizi, demokratik ve mesleki örgütlerimizi dağıtmaya,yoketmeye çalışıyor. Bunun için her türlü zorbalığı yapıyor. Cunta, işçi sınıfına düşman olduğu kadar, işçi sınıfının en yakın müttefiklerinden eğitim emekçilerine karşı olan düşmanlığını sergiliyor. TÖB-DER'i kapatmaları, yöneticilerinden ele geçirdiklerini senaryo davalarla ağır hapis cezalarına çarptırmaları bundandır. Cunta eğitimi faşistleştirmek ve toplumu bu yolla şartlandırmak için kendisine engel gördüğü TÖB-DER üye ve yöneticilerine zalimce baskılar uyguluyor.

Değerli arkadaşlar,

Görüldüğü gibi koşullar bugün çok ağırdır. Cuntaya karşı demokrasi güçlerinin seferber edilmesi, bir anti-cunta, anti-faşist cephenin kurulamaması büyük bir olumsuzluktur. Sosyalist Birliğin hâlâ kurulamamış olması belki izah edilebilir, fakat Demokrasi Cephesinin örülememesinin izahı yoktur. Ve bu işin beklemeye de tahammülü yoktur. Cunta demokrasi düşmanlığında her gün bir adım daha atıyor. Faşizmi kurumlaştırma, daimileştirme yolunda mevziler kazanıyor. Bu durum karşısında demokrasi güçleri içinde yer alan parti, hareket,sendika, dernek vb. asgari müşterekte acilen birleşmelidir. Hiç kuşkusuz, cephenin örülmesinde birinci görev siyasi kuruluşlara düşer. Biz kitle ve meslek örgütleri demokrasi cephesinde yer almaya hazırız.

Bu düşüncelerle ve anti-faşist mücadelenin bir gün mutlaka başarıya ulaşacağı inancı ile Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ne başarılar dilerim."

Daha sonra sürekli alkışlar arasında kürsüye gelen TSİP MK Politik Büro üyesi Veli Gürcan'ın konuşmasının bir özetini yine bu sayımızda bulacaksınız.

Toplantıda okunan TSİP Merkez Komitesi'nin yurtiçinde yaptığı toplantı sonucu yayınladığı Çağrı, salonda bulunan izleyiciler tarafından büyük bir coşkuyla dakikalarca alkışlandı.

Kültür programı bölümünde, Sümeyra Çakır'ın, Frankfurt Kültür ve Dayanışma Derneği Folklor Ekibinin, Gelsenkirchen-Horst Sosyalist Gençleri'nin oluşturduğu Karadeniz Folklor Ekibinin, Ozan Ali Mahir, Mecburi ve Şili'li Ozan Juan Baeza'nın sunduğu program izleyicilerin takdirini kazandı.

Değişik ulusların bayraklarını taşıyan küçük çocukların gösterisiyle Enternasyonal dayanışmanın bir örneği olan Kutlama Toplantısı coşkulu bir şekilde bitti.

KAÇMAZ'IN KONUŞMASI

Değerli konuklar, yoldaşlarım;

Partimiz'in 9 uncu yılına girdiği bu günlerde gerek Dünya, gerekse Türkiye son derece bunalımlı ve sıkıntılı bir dönemden geçmektedir. Kapitalizmin varlığını sürdürme şansını sadece ve sadece gerginliği artırmada gören ABD emperyalizmi, soğuk savaşı hızla tırmandırmaktadır. Buna karşılık sosyalist sitmem, onun belkemiği Sovyetler Birliği, topyekûn bir yıkım demek olan nükleer savaşı önlemek, nükleer savaş tehlikesini ortadan kaldıracak, yumuşama ve silahsızlanma sürecini yeniden canlandırmak, geliştirmek için yapıcı,sabırlı ve kararlı bir politika izlemektedir.Washington'un saldırgan politikası tüm dünyada halkların tepkisini çekmekte, barış hareketi evrensel boyutlarda hızla gelişmekte ve dinamizm kazanmaktadır. Reagan ve Pentagon şefleri, ABD dahil olmak üzere bütün dünyada tecrit olmaktadırlar.

Cuntanın tezgahlanışında başta gelen faktörlerden birisi, ABD emperyalizminin, Basra Körfezi'ne yönelik saldırgan emelleri için Türkiye'de Washington'a kayıtsız şartsız itaatkâr bir yönetim oluşturulmasıydı. ABD Dışişleri Bakanı Haig'in son Ankara ziyareti bu gerçeği bir kez daha kanıtladı. En temel insan haklarını dahi ayaklar altına aldığı için Batı Avrupa'dan tecrit olan faşist cuntanın dünyadaki yegane desteğinin Reagan yönetimi olduğu bir kere daha ortaya çıktı. Haig'in ziyareti dolayısıyla bir yazı yayınlayan İngiliz New Statesman dergisi Ankara'da kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıkları açıkladı.Böylece cuntanın Doğu Anadoluda,ABD'nin başka ülkelere müdahele için kullandığı Çevik Kuvvetlere üs verdiği, Van havaalanında bununla ilgili tadilat ve genişletme inşaatlarının yapıldığı, diğer ABD üslerinin de bu doğrultuda teçhiz edildiği bir kez daha kesinlik kazandı. Ve dahası, İran saldırısı macerasıyla fena halde yıpranan Saddam yönetiminin sallantıda olması nedeniyle Türk ordusunun Kerkük petrol bölgesi dahil Kuzey Irak'ı işgal etmesi için Washington'la Ankara'nın anlaşmaya vardıkları ayrı dergi tarafından açıklandı. Böylece Amerikancı cuntanın her an patlamaya hazır Orta Doğu barut fıçısı için nasıl fitili ucunda bir dinamit lokumu olduğu gözler önüne serildi.

ABD'den başka sağlam desteği kalmayan cunta, özellikle Avrupa'da tecrit olmaktan son derece rahatsızdır. Faşist hükümetin sözcüsü Öztrak, geçenlerde bu korkuyu şöyle dile getirdi:

"Biz Türkiye'ye faşizm getirecek kadar akılsız değiliz. Çünkü faşizm sonunda marksist diktaya yol açar. Ve Türkiye'nin jeopolitik durumu nedeniyle komünizmi Türkiye'den bir daha çıkarmak imkansız hale gelir. Macaristan, Çekeslovakya ve Polonya örnekleri, bu gerçeği ispatlamaktadır."

Yani Bakan, "Siz Türkiye'deki rejimi faşizm olarak görür ve bizi aranıza kabul etmezseniz, bize yardım yapmazsanız bir süre sonra komünistler işbaşına gelir.Üstelik jeopolitik durumumuz nedeniyle komünizm bir geldi miydi bir daha çıkmaz. Sonunda Batı kendi çıkarları açısından büyük önemi olan Türkiye'yi kaybeder!" demeye getirerek "Batı"yı tehdit etti. Ve böylece Türkiye'de fiilen yürürlükte olan rejimin faşistliğinin görmezden gelinerek, sineye çekilmesinin "Batı"nın çıkarına olduğunu, adi bir şantajla bildirdi.

Evet arkadaşlar, cunta korkmaktadır.Çünkü işler, ne tekelci burjuvazi açısından, ne de onun çıkarlarını kollayıp, koruyan, zaten işlevi bu olan cunta açısından iyi gitmemektedir. 12 Eylül darbesi

(Devamı 11. sayfada)

VELİ GÜRCAN'IN KONUŞMASI

Kardeşlerim,

Türk burjuvazisinin cumhuriyet idaresi boyunca daima iki korkusu olagelmiştir.Bu iki tarihi güçten duyduğu korku onun bütün davranışlarını belirlemiş, bütün politikasını bu iki bileşenli korkunun üstüne bina etmiştir.

Bunlardan birincisi,makinaların ve kalemin insanlarından duyduğu korkudur. Makinaların insanları işçilerdir. İşçi sınıfımızdır. Kalemin insanları ise, çağdaş aydınlarımızdan başkası değildir. Tüm cumhuriyet tarihi boyunca korkulu rüya görmektense uyanık kalmayı yeğlemiş Türk burjuvazisi işçi sınıfına ve halk muhalefetine daima baskıcı ve zorba davranmıştır. Bunun için cumhuriyetin ilk yıllarındaki grevleri ezmiş, bunun için 1 Mayıs'ları yasaklamış, bunun için 16 Haziran eylemini bastıramayınca bugün cuntanın yaptığı gibi sıkıyönetim ilan etmiş, bunun için insanlarımızı idam sehpalarına çıkarmış, işkencelerden geçirmiş ve hapse atmıştır.

Haziran ayı gelince burjuvazinin korkusu daha bir depreşir. Bu gün de faşist cuntanın kolluk kuvvetlerine Ankara'dan gönderilen telgrafların, "çift aylı, üç aylı" "gizli", "çok gizli" mektup sayısı artar. Bu mektuplarda "bölgede durumun nasıl olduğu", "eylemli bir kalkışma belirtilerinin ve hazırlıklarının olup olmadığı" sorulur. Bu mektuplarda, "asayiş berkemal midir?" işte bu sorulur.

İşçi sınıfı hareketinden korku Türk burjuvazisinin öylesine yüreğine işlemiştir ki, bunların en liberalleri dahi bu korkuyu herhangi bir vesile ile bir gün gelir, mutlaka açığa vurur. Burjuva demokrat olduğundan zerrece şüphe etmediğimiz Ecevit bile o koşulları kötü grev hakkını yasallaştırdığı dönemlerde "şayet biz bu hakkı tanımasaydık eylemli bir kalkışma olacaktı" der...

Dünün İstiklal Mahkemeleri bu günün sıkıyönetim mahkemeleri hep ama hep işçi sınıfı ve ilerici aydın hareketini ezmek için çalıştırılır ve çalıştırılmıştır. İşte 12 Eylül'den beri işçi sınıfımız yine baskı ile zulm ile sindirilmek istenmekte, en küçük bir kıpırdanışına dahi izin verilmemektedir. Dünün tevkifatları bu günün kitle halinde tutuklamaları bunun içindir.

Bu gün ilerici ve çağdaş olup da örgüt veya parti, tek tek kişi cuntanın gadrine uğramayan bir tek ama bir tek kişi bile kalmamıştır...

En son gazeteler "İzmir'de Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ni yeniden faaliyete geçirmek isteyen 12 kişinin yakalandığını" yazdılar. Ve bu 12 kişi ile birlikte dökümanlar ve bir de DAKTİLO ele geçirilmiş...

Cuntanın sayesinde ilerici insanlık, daktilonun suçlu olduğunu öğrenmiş oldu. Evet kardeşlerim, Ankara cuntasına göre bu gün yirminci yüzyılın son çeyreğinde kalem sanık, daktilo tutuklu, fikir suçtur. Bu gün memleketimizde çocukların çığlığında insanlık yok edilmiş, akıl kurşuna dizilmiştir...

Kardeşlerim,

Bu toplantımızdan faşist Ankara cuntasına bir kaç söz etmek istiyorum. Evet baylar... Siz de o tutukladığınız daktilo da bir gün gelecek müzeye kaldırılacaksınız. Sizi müzeye kaldırmaya Partimiz söz veriyor. Ama şunu bilin ki siz müzede demir çıkrığın ve tunç baltanın yanına bile değil, çöp sepetine konulacaksınız. Tutukladığınız daktilonun müzedeki yeri sizden daha şerefli, daha akılda kalıcı bir yer olacaktır.

Evet baylar,.. Siz de o daktilo da bir gün tarihe yazılacaksınız...Ama şunu bilin ki daktiloyu tarih altın harflerle yazarken, sizi Ebu Zemzem kuyusuna işemiş adamı yazdığı gibi yazacaktır. Lon Nol'u, Papadopulos'u, Şah Rıza Pehlevi'yi, Somaza'yı yazdığı gibi yazacaktır...

Kardeşlerim,

Türk burjuvazisinin büyük korkusunun ikinci bileşeni Kürt halkı ve onun ulusal demokratik mücadelesidir... Tüm cumhuriyet tarihi, Kürt kurtuluş hareketlerinin bastırılması, bir halkın en demokratik haklarının bile tanınmayıp varlığının ve geleceğinin ortadan kaldırılmasının tarihidir. Dün Şeyh Sait isyanını, Birinci, İkinci Ağrı isyanlarını, Dersim isyanlarını bastıranlar, bir halkı zorla yurdundan koparanlar, çocuk-yaşlı demeden katledenler, evet onlar bu günkü faşist Ankara cuntasının ataları, ustalarıdırlar.. Ama Şeyh Sait isyanında, Koçgiri isyanında ve Dersim'de idam sehpasına giderken, yaşasın bağımsız Kürdistan diye haykırıp ipini kendisi çeken bir halkın evlatlarının mücadelesini Ankara cuntası durduramaz. Bu mücadele tam 400 yıllık bir mücadeledir. Tarihinde Bave Tujo gibi binlerce isimsiz kahramanı barındıran bir ulusun özgürlük ateşi söndürülemez. Faşist cunta köyleri bassın.. Kadın, çocuk demeden, köylerde, hapisanelerde insanları işkenceden geçirsin.. İsyan ateşini daha da harlı yakmaktan başka bir şeye yardım edemez..

"Oyyy, oyyy...
Bu sözümü al, bir yere koy.
Dört ayağından dört hayin tuzağa düşmüş,
Yaralı bir ceylan gibi inliyor Kürdistan.
Gözeneklerinden kan damlıyor...
Köle yazılmış yazıya isyan,
Mehabad Cumhuriyeti'nin asılmışlarına mı bilmem,
Fırat'ın ötesinde kadınlar kan ağlıyor..."

Kardeşlerim,

Türk burjuvazisi, Kürt ulusal hareketinden öylesine bir korkar ki, ulusların kaderlerini tayin hakkı sözünü duydu mu soğukkanlılığını yitirir.Kürt halkı tanımını duydu mu, Kürdistan diye bir gaspedilmiş vatandan söz edildi mi kanı tepesine sıçrar. Yakar, yıkar ve öldürür.Ve inkar eder. Bunların en demokratları, en liberalleri bile, örneğin Asya'da, Afrika'da bir milletin kaderini tayin etmesini selamlarlar. O uzak ülkenin bilmediği ve tanımadığı ulusuna hayranlık duyar,şiirler yazar, ağıtlar düzer.. Ama Kürt halkının kaderini tayin hakkı dedin mi akan sular durur. Kürt halkının kaderini tayin hakkı bağımsız Kürdistan şeklinde biçimlenir dedin mi bunların en ilericisi dahi babasının çiftliğinden 20 dönüm toprak istenmiş gibi ayağa kalkar, afakanlar basarak sana saldırır...

Ama korkunun ecele faydası yoktur... Kardeşlerim...

Semra Ertan isimli bir Türk yurttaşı Hamburg'da kendini yakarak intihar etti. Türk boyalı basını bir hafta-on gün süreyle birinci sayfalarının tamana Semra olayına ayırdı.

Gazetelere göre Semra, F. Almanya'daki yabancı düşmanlığını protesto etmek için intihar etmiş. Yabancı düşmanlığı F. Almanya'daki en aktüel konulardan birisi olduğu için de, bu olay boyalı basın için "bulunmaz Hint kumaşı" oldu. Bir hafta-on gün süreyle eşi-menendi görülmemiş bir duygu sömürüsü ortalığı kapladı.

Yabancı düşmanlığının,"yabancılara hayır" görüntüsü altında daha çok Türkiyeli düşmanlığının, F.Almanya'da son dönemlerde bir hayli azdırılıp kışkırtıldığı bir gerçek.Irkçılığın büyük tepki çektiği, tüm dünyada mahkûm edildiği çağımızda, bu yeni türden ırkçılığa karşı mücadele etmek, en temel insan haklarından birini savunmaktır ve elbette ki, kendine insan diyen herkesin en başta gelen görevidir. Bunun için de yapılması gereken yerli yabancı her ulustan insanın beraberce, kardeşçe yaşayacağı şartların, ortamın oluşturulması için çaba sarfetmektir. Yoksa boyalı basının yaptığı gibi bir intihar olayını alabildiğine cikletleştiren duygu sömürüsü değil.Onların "Semra olayı"na mal bulmuş mağribi gibi atlamalarının nedeni, yabancı düşmanlığına tepkiyi sömürmek içindir. Onlar bu şekilde hem yurtdışındaki Türkiye'lilerin en ateşli savunucusu pozundadırlar, hem de bu yoldan yabancı düşmanlığına karşı kabaran potansiyeli göz yaşına dönüştürüp iğdiş ederek ve esas mücadele yollarını gözden kaçırarak hem Alman, hem de Türk burjuvazisinin çıkarlarını bir güzel korumuş olurlar.

Yabancı düşmanlığına, ırkçılığın bu yeni türüne karşı nasıl mücadele edilir? Bu önemli konu yazımızın kapsamını aşar. Ama geçerken belirtelim ki, yabancı düşmanlığına karşı yapılacak ilk iş yerlilerle yabancıları bir birine kaynaştıracak,tam eşitliğe dayalı çalışma ve yaşama şartlarının yaratılmasından, bu uğurda mücadele etmekten geçer. Bunun da ilk adımı işçi sınıfı tarafından, onun politik ve mesleki örgütleri tarafından atılmak zorundadır. Yabancılar, özellikle de Türkiye'liler ikinci sınıf insan muamelesi gördükleri, en müşkül, yorucu ve zahmetli işlere münhasıran onlar koşuldukları, gettolarda yaşamaya mecbur

edildikleri, yani hem iş, hem de yaşama ortamında bilinçli bir şekilde tecrit edildikleri sürece yabancı düşmanlığının önü alınamaz. Semra'ların kendilerini yakmalarının önü de ancak böyle alınabilir. İntihar mücadelenin değil, çaresizliğin, yenilgiyi kabul etmenin bir ifadesidir. Gerçek anlamda mücadele edildiğinde intihar için bir neden kalmaz. Oysa boyalı basın "Semra olayı"nı öylesine sömürmüş, Semra'nın intiharını öylesine büyütmüştür ki, meselenin esası bir bakıma gözardı edilmiştir. Sormak lazımdır boyalı basına: Tüm yabancılar tepelerinden aşağı benzin döküp kendilerini yaksalar yabancı düşmanlığı meselesi kökten halledilmiş olmaz mı?!

YABANCI DÜŞMANLIĞINA YENİ BİR ÖRNEK

Avrupa ülkelerinde çalışan yabancılara karşı kimi yerde düşmanlığa kadar varan olumsuz tavırlar yalnız Almanya'da görülmüyor. Avrupa'da bir türlü önü alınamayan ekonomik kriz her yerde bu olumsuz tutumu körüklüyor ve yabancılara karşı haksız gayretler içine giren kapitalist yönetimlere yardımcı oluyor.

İsviçre'de geçen yıl yabancıların haklarını geliştirmeyi öngören ilerici bir referandum tasarısı, büyük ölçüde İsviçre hükümetinin karşı çıkması sonucu reddedilmişti. Hükümet bu defa kendi hazırladığı daha geri bir tasarıyı, yabancı işçilere bir lûtuf bahşedermişcesine "yeni haklar tanıma" adı altında oya sundu. 6 Haziran günü yapılan halk oylamasında İsviçre halkı bu tasarıyı da reddeti. Gerici partilerin ve büyük tekelci çevrelerin yönettiği yabancı işçilere tanınacak daha geniş insanî hakların İsviçre'de işsizliği arttıracağı temasını işleyen demagojik kampanyanın bu sonucun alınmasında büyük rolü oldu. Oylamaya katılma oranı sadece %34 idi.

Bu durumda İsviçre'de çalışan yabancı işçiler geçici çalışma izinlerinin süresi, eşlerini ve çocuklarını yanlarına getirme gibi bir çok konuda haksız ve adaletsiz kısıtlamalara tabi olmaya, bir başka deyişle çağımızın "modern köleleri" gibi yaşamaya devam edecekler.

İLTİCA KANUNU NEDEN DEĞİŞTİRİLİYOR

F.Almanya Parlamentosu,geçen sayımızda da kısaca değindiğimiz gibi, iltica konusunda değişiklikler yaptı. Bu değişiklikler ilk bakışta ekonomik nedenlerle F.Almanya'ya gelenlerin "siyasi iltica" yoluna başvurmalarını önlemeye yönelik izlenimini veriyor. Ama aslında hiç de öyle değil. Bu değişikliklerle yapılmak istenen *gerçekten siyasi* ilticayı zorlaştırmaktır.

Burjuva iktidarlar siyasi mültecilerden hiç bir zaman hazzetmemişler, onlara daima zorluk çıkarmışlardır. Ama hangi siyasi mültecilere?Elbette ki, *gerçekten siyasi olan* mültecilere. Yoksa 1951' de "Batı" ülkelerinin kabul ettikleri "Cenevre Konvansiyonu"nun amaçladığı ilticalara değil!

Bilindiği gibi 2 nci Dünya Savaşı sonrasında emperyalist metropollerde körüklenen soğuk savaş, tek ülkede olmaktan çıkıp artık bir dünya sistemi haline gelmiş sosyalizmin gelişmesinden duyulan ürküntünün sonucuydu ve sosyalist sistemin tecrit edilip dağıtılmasını hedefliyordu. Bu yolda kullanılan metodlardan birisi de Sosyalist ülkelerin yetişmiş işçilerinin çeşitli yollarla tahrik edilerek yurtdışına kaçmalarının özendirilmesiydi. Böylece sosyalist ekonomilere büyük darbe vurulmuş olacaktı. İşte bugün Batı Avrupa ülkelerinde geçerli olan iltica hukuku esasında bu amaca yönelikti ve ifadesini de 1951 Cenevre Konvansiyonu'nda bulmuştu. Böylece bir kısım insanlar -ki bunların çoğunluğu DDR'den geliyordu- bir sebebe dayanmadan, "Batı" ülkelerine ayak basar basmaz büyük şamatalarla, el üstünde tutularak "siyasi mülteci" olarak kabul edildiler. Ve bütün bu sıradan olayları, tüm dünyaya "sosyalizmden siyasi kaçışlar" olarak gösteren emperyalist beyin yıkama makinası yıllarca işleyip durdu.

Ama bu arada gerçekten siyasi ilticalar da oldu. Çünkü dünyada faşist ya da başka türden diktatörlükler kol gezmeğe devam ediyordu. Ne ki, bu türden ilticacılar, *gerçekten siyasi mülteci oldukları için* hiç bir zaman hüsnü kabul görmediler. Her zaman keyfi ve bilerek yapılan baskılara, kısıtlamalara maruz kaldılar. Hatta yakın geçmişte örneğini gördüğümüz gibi bir kısım mülteciler, onların başını isteyen zalim diktatörlüklere teslim edildiler.

Bu gün de aynı politika sürüyor. Hem de kat kat olumsuzlaşarak. Sosyalist ülkelerden gelen geri unsurlar, daha o gün siyasi sığınma hakkına kavuşturulurken,Türkiye'de onlarca cinayetin faili azılı katil faşistler Batı Avrupa'da ellerini kollarını sallaya sallaya dolaşırken, kanunî mevzuat gerçekten siyasi ilticaları zorlaştıracak şekilde gericileştiriliyor, siyasi mültecilerin iltica nedenleri, *cuntanın elinde olsalar,idam istemiyle yargılanıyor olacak* kadar somutken, iltica işlemleri yıllarca uzatılıyor, bu dönem boyunca en yıpratıcı işlere bedava koşuluyorlar ve bir tür getto sayılacak kamplarda yaşamaya mecbur bırakılıyorlar.

Şimdi burada açıkça iddia ediyoruz ki, iltica konusunda yapılan son değişiklikler sadece ve sadece *gerçekten siyasi* ilticaları zorlaştırma yönünde işletilecektir. Buna karşılık sosyalist ülkelerden gelebilecek, sırf tüketim toplumunun göz boyamacılığından budalalaşmış geri unsurlar, hiç bir siyasi neden bulunmadığı halde daha ilk gün izzeti ikballe siyasi mülteciliğe kabul edileceklerdir. İşte tekelci burjuvazinin en temel insan hakları karşısındaki iki yüzlü tutumunun çarpıcı bir örneği daha!..

Küdistan'da Türkçe Yabancı Dildir

7 Hasiran 1982 günlü Hürriyet gazetesinde Ankara kaynaklı, ilginç bir haber çıktı."Bazı illerimizde Türkçe yabancı dil gibi öğretilecek" başlığı ile verilen haberden Türkiye Kürdistanı'nda Türkçenin özel programlarla ve bir yabancı dil gibi öğretileceği, bu amaçla öğretmenlerin özel kurslardan geçirileceği öğreniliyor. Milli Eğitim Bakanlığı, bazı bölgelerde (Kürdistan'da) Türkçe bilinmiyor gerekçesiyle, 1982-1983 öğretim yılında Türkçenin bir yabancı dil gibi öğretilmesine başlanacağını açıklıyor. Bu amaçla bir uygulama planı hazırlandığı, ilk iş olarak da öğretmenlerin özel kurstan geçirilmesi düşünüldüğü açıklanıyor.

İşin ilginç yanı, TC. Milli Eğitim Bakanlığı ilk kez bu uygulama ile, Türkiye Kürdistanı'nda anadilin Türkçe olmadığını, Türkçenin o yöre insanları için ancak yabancı dil olabileceği gerçeğini kabullenmiş görünmesidir. Yıllar yılı, "Türkiye'de herkesin anadili Türkçe değildir; Türkçenin dışında ve özellikle ana dili Kürtçe olan milyonlar vardır," diyenlere karşı bu gerçek "Kürtçe Türkçenin bir koludur" gibi deli saçmalıklarıyla inkâra yeltenilmiş, ya da gerçeği söyleyenler "bölücülük" suçlamasıyla karşı karşıya kalmışlardı. Halen faşist cuntanın zindanlarında binlerce tutuklu benzer suçlamalarla tutulmaktadır. Oysa Kürdistan'da Türkçe yabancı bir dildir.

Faşist cunta idaresinde Milli Eğitim Bakanlığı nasıl olduda bu gerçeği kabul etti? Türkçenin yabancı dil gibi öğretileceği yörelerde, çocuklara kendi anadilleri de öğretilecek mi? İkinci sorunun cevabı birinciye de ışık tutuyor. En vazgeçilmez insan haklarını bile tanımayan, Kürt ulusal demokratik hareketini ezebilmek için zulüm ve zorbalığı aralıksız sürdüren cuntanın bu uygulama ile amacı Kürtlere Kürtçeyi unutturmaktır. 12 Eylül darbesinden sonra, günlük hayat içinde bile Kürtçe konuşulması yasaklanmıştır. Anadillerini kullananlar ağır baskılarla yüzyüzedir. Aslında yapılmak istenen uygulama, zorla asimilasyonun, dil ve kültür tahribatının bir görüntüsüdür.

Faşist cunta, zorla asimilasyonu hiçbir perva tanımadan sürdürüyor.Türk burjuvazisi cunta eliyle Kürt ulusal varlığını imhaya yöneliyor. Silahlı zorbalığın yetmediği alanlarda, böylesine kaba yöntemlerle insanlara anadillerini unutturmaya çalışıyor.Osmanlının yaptığı Ermeni soykırımını hâlâ itiraf etmemekte direnen şoven Türk burjuvazisi, diğer halklara karşı yeni suçlar işlemeye devam ediyor.

Cuntanın paşa eskisi eğitim bakanı ne yaparsa yapsın Kürt dilini, kültürünü yokedemeyecektir. Günü gelince, Türkiye demokrasi güçleri, Türk ve Kürt halkları, cuntacılardan ve onlara destek olanlardan yaptıklarının hesabını soracaklardır.

TOPLANTIYA GELEN MESAJLAR

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Merkez Komitesine,

Değerli Yoldaşlar;

Partiniz'in Kuruluşunun 8. yıldönümü dolayısıyla düzenlenen toplantıya bizi davet eden mektubunuzu aldık. Davetinize karşılık verip, aranızda bulunma imkanı elde edemediğimiz için bizi anlayacağınızı umar, toplantının halklarımızın mücadelesi yolunda başarı ile sonuçlanan bir adım olması dileğimizi iletiriz.

Yoldaşlar,

Siyasal hareketimiz, Partiniz'in 8 yıllık mücadele dönemi boyunca, Türkiye'de bilimsel sosyalist düşüncenin gelişip kök salmasına, devrim mücadelesinin sağlam temellere oturmasına ve -ister 12 Eylül öncesinde faşist tırmanışın önüne geçilmesi, isterse de 12 Eylül'den sonra faşist diktatörlüğün alaşağı edilmesi yolunda olsun- tüm anti-faşist güçlerin tek bir çatı altında birleştirilmeleri çabalarına olan katkısını yakından biliyor ve bu katkıya yüksek bir değer biçiyor. Partiniz'in, Türkiye'deki ezilen ulus şoven-milliyetçiliğinin kırılması sürecini hızlandırmaya büyük etkisi olan Enternasyonalist tutumunu da yakından tanıyoruz.

Özellikle son birkaç yılda siyasal hareketlerimiz arasında, ulusların tam hak eşitliği, kendi kaderlerini serbestçe tayin etme hakkı ve proletarya enternasyonalizmi temelinde sürmekte olan yoldaşça işbirliği ve ilişki, hem Türkiye'de şoven milliyetçiliğin kırılmasında, hem de Kürdistan'da dar milliyetçiliğin, yerel şovenizmin geriletilmesinde önemli bir rol oynamıştır.

Bu yoldaşça işbirliği, halklarımızın ortak mücadelesini örme yolunda azımsanmayacak engelleri ortadan kaldırmıştır.

Siyasal hareketlerimiz arasındaki yoldaşça işbirliği ve kardeşlik bağlarının daha da gelişeceğine olan inancımızı, bu vesileyle bir kez daha belirtmeyi bir görev sayarken, 8. Kuruluş Yıldönümü Toplantınıza, dolayısıyla Partiniz'in tüm Merkez Komite üye ve militanlarına en içten başarı dileklerimizi sunarız.

Devrimci selamlarımızla.

Kürdistan Devrimci
Demokratları

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Merkez Komitesine,

Değerli arkadaşlar;

Koşullarımız elvermediği için Partiniz'in 8. ve 15-16 Haziran Direnişinin 12. yıldönümü nedeniyle düzenlediğiniz toplantıya katılamıyaruz.

...

Faşist cunta iktidarının ve onun dayandığı gerici temelin yıkılması, halklarımız için demokratik halk iktidarı yolunun açılması için Partimiz de Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nın tüm demokratik, anti-faşist güçlerinin en sıkı dayanışmasını, işbirliğini zorunlu görmektedir. Tüm anti-faşist ve anti-emperyalist güçleri kapsayacak bir demokratik cephenin gerçekleşmesi için gecikmeden, ama ilkeli ve kalıcı adımlar atmak tüm demokratik güçlere düşen bir görev ve sorumluluktur.

...

15-16 Haziran şanlı direnişini gerçekleştiren işçi sınıfımız elbet bu zor günleri de daha şanlı direnişlerle aşmasını bilecektir. Partilerimizin özgür ve demokratik Kürdistan ile Türkiye'de özgür koşullarda çalışma yapacakları günler de gelecektir.

TSİP'ne TKSP'nin dayanışma duygularını ve başarı dileklerini iletirim.

Türkiye Kürdistanı
Sosyalist Partisi
Merkez Komitesi adına

Kemal Burkay
Genel Sekreter

******

TSİP Kuruluş Yıldönümü Toplantısına,

Sevgili meslektaşlar ve yoldaşlar!

Alman Komünist Partisi Parti Başkanlığı, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin 8. Kuruluş Yıldönümü dolayısıyla sizlere dayanışma ve mücadele selamlarını iletir.

Türkiye'de insan haklarını gittikçe daha açıkça ve vahşice ayaklar altına alan, demokratları kovuşturan, onlara işkence yapan ve onları katletmekten geri durmayan askeri cuntaya karşı vermekte olduğunuz mücadelenizi saygıyla izlemekteyiz.

Terör rejiminin ABD emperyalizmi ve diğer emperyalist güçlerin desteğini görmesi emperyalizmin genel gerici stratejisinin bir ifadesidir. Batı Avrupa ve özellikle Federal Almanya Cumhuriyeti gibi Reagan yönetimi de Türkiye'yi Amerikan füzeleri için bir atış rampası olarak kullanmak istemektedir. Barışı tehdit eden bu aşırı silahlanma ve cepheleşme politikasına karşı mücadelede kavgamız ortaktır.

...

Bütün politik ve ideolojik görüş ayrılıklarına bakmadan işçi sınıfı ve onun demokratik örgütlerinin eylem birliğini oluşturmak günümüzün acil görevidir. Alman ve uluslararası işçi hareketinin tecrübeleri bize, eylem birliğinin önemini, işçi sınıfı ve diğer demokratik halk kesimlerinin başarısı için bunun bir ön şart olduğunu gösteriyor. Bu ayrıca barış, demokrasi ve sosyal ilerlemenin güvencesidir.

Hep beraber talep ediyoruz:

- Bütün güçlerimizi barış için harcıyalım.
- Türkiye'deki demokratlar üzerindeki terör, işkence ve kovuşturmalara son verilsin.
- Kürt halkına uygulanan şovenist baskılara son.
- Türkiye'deki bütün demokratlara özgürlük.
- Federal hükümetin askeri cuntaya yaptığı bütün yardımlara son verilsin.
- Yabancı düşmanlığına karşı, yabancı işçilerle dayanışma içindeyiz.
- Yaşasın barış ve demokrasi için ortak mücadelemiz.
- Yaşasın uluslararası dayanışma.

Alman Komünist Partisi
DKP Parti Başkanlığı adına
Heinz Lang
Parti Başkanlık Kurulu Üyesi

******

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ne,

Değerli Yoldaşlar;

Partiniz'in Kuruluşunun 8. yıldönümü nedeniyle, yurdunuzda demokrasinin ve emekçi halkın demokratik haklarının yeniden sağlanması için vermekte olduğunuz mücadelenizle, dayanışma bağlarımızı belirtiyoruz. NATO ve onun barış düşmanı politikasını, ülke çıkarlarının üstüne koyan faşist askeri diktatörlüğe karşı mücadelede Partiniz, çok önemli bir rol oynamaktadır. Bütün anti-emperyalist güçlerin işbirliği için, baskı düzeni ve devlet teröründen ilerici bir çıkış yolu bulmak için göstermekte olduğunuz çabalarınızda yanınızda olduğumuzu belirtir, sempatilerimizi iletiriz.

Avusturya Komünist Partisi
Merkez Komitesi
adına
Franz Muhri

******

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ne,

Sevgili Yoldaşlar;

Yunan Komünist Partisi Merkez Komitesi Partiniz'in 8. Kuruluş Yıldönümü toplantısına sıcak selamlarını iletir.

Yunan komünistleri, askeri diktatörlük ve emperyalizme karşı, demokrasinin ve insan haklarının yeniden tesisi, demokrasi, bağımsızlık, barış ve sosyal ilerleme savaşçısı tüm siyasi tutukluların serbest bırakılması için mücadele veren Türkiye'nin tüm demokratik ve anti-emperyalist güçleriyle en sağlam dayanışma içerisindedir.

Yunanistan Komünist Partişi
Merkez Komitesi

******

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ne,

Sevgili Yoldaşlar;

Partimiz, toplantınıza ve üyelerinize kardeş selamlarını yollar ve Evren diktatörlüğüne karşı zor ve tehlikeli mücadelenizde sizlerle sürekli dayanışma içerisinde olduğumuzu bilmenizi ister.

Türkiye'de Partiniz ve diğer ilerici güçler tarafından sürdürülen mücadele yalnız Türkiye halkı için önemli değil, aynı zamanda barış ve demokratik haklar için uluslararası mücadeleye önemli bir katkıdır. Bu anlamda sizin başarılarınız bizim de zaferimizdir.

Diğer ilerici güçlerle birlikte verdiğiniz mücadelenin başarıya ulaşacağına inanıyoruz.

Gerry Pocock
Büyük Britanya
Komünist Partisi
Uluslararası İlişkiler
Dairesi Başkanı

******

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ne

Sevgili Yoldaşlar!

Partinizin Kuruluşunun 8nci yıldönümü nedeniyle size kalpten selamlarımızı iletiyoruz.

Bu yılın 4 Şubat'ında Türkiye Komünist Partisi, Türkiye İşçi Partisi ve Türkiye Sosyalist İşçi Partisi arasında yapılan görüşmeyi büyük bir memnuniyetle karşıladık. Edindiğimiz bilgiye göre bu karşılaşmada işçi sınıfının politik birliği ve geniş bir demokratik cephe konuları üzerinde tartışılmış. Ayrıca 4.2.1982 tarihli çağrı hakkında da bilgi edindik.

Umut ediyoruz ki, bu ortak çağrı Türkiye'nin tüm yurtsever ve demokratik güçlerinin askeri cuntaya, monopollere ve emperyalizme karşı mücadelesini güçlendirir.

Ayrıca üç parti arasındaki ortak çalışmanın kardeşçe bir

işbirliğine dönüşeceği ve bunun da Türk işçi ve demokratlarının çetin mücadelesinde olumlu yönde tayin edici bir etkide bulunacağını da umut etmekteyiz.

Bu duygularla kuruluş yıldönümü nedeniyle dayanışma selamlarımızı iletiyoruz.

Norveç Komünist Partisi
Merkez Komitesi

Odd S.Karlsen
Merkez Komitesi Sekreteri

******

Partiniz'in 8 inci Kuruluş Yıldönümü nedeniyle sizlere mücadele selamlarımızı iletiriz. Yiğit Türkiye halkının mücadelesiyle dayanışma içinde olduğumuzu bildiririz.

Klodomiro Almeyda
Genel Sekreter
Şili Sosyalist Partisi

Bu arada toplantıya FİDEF, KOMKAR, Kürt Halkevleri, İsviçre Türk İşçi Dernekleri Federasyonu, DİSK GYK üyesi ve Hürcam-İş Eğitim Sekreteri Yaşar Arıkan, DİSK 7. Bölge temsilcisi Aydın Yeşilyurt, DİSK Tekstil Sendikası Genel Başkan Vekili Selahattin Uyar ve DİSK Sosyal-İş Genel Başkan Vekili Zeki Kılıç da birer mesaj göndermişlerdir.

Bir Okur Mektubu

Faşist Evren'in yurt gezileri burjuva basın tarafından kasıtlı olarak göklere çıkarılıyor, büyük zafer olayları gibi gösteriliyor. Oysa gerçek hiç de öğle değil. Geçende Evren Bursa'ya geldiğinde bakın neler olmuş:

İki gün öncesinden tüm şehir ve yollar bayraklarla donatıldı. Yerli basın ve diğer kamu kuruluşları bilhassa askeri kanatta çok büyük bir propaganda yapıldı. Tüm yollar süslendi. Halk arasında ajanlar yoluyla dehşetli bir fısıltı gazetesiyle olaya başka boyutlar vererek insan toplama yoluna gidildi. Şehre girişte ilk ve orta okullar yollara dizildi. Yol kenarında dizilen bir ilkokul çocuğu arabanın altında kaldı. Ölmedi ama ağır yaralandı. Konuşma günü tüm yollar tutuldu. Meydana gelenler didik didik arandı. En önde kolluk kuvvetleri, hemen geride askerî lise öğrencileri ve sivil kolluk kuvvetleri, belirli yerlere yerleştirilmiş alkışçılar, onların gerisinde ilgi duyan köylüler ve yaşlılar yer alıyordu. Ve bunların içinde orta dereceli oldukları tespit edilen öğrenciler. Ve daha da uzaklarda meraklılar. Tüm kalabalık 15-18 bin arası idi. 6-8 bini asker, askeri öğrenci ya da kolluk kuvvetleriydi. Bursa'da daha önce yapılan CHP ve demokratik kuruluşların yaptıkları toplantılardan çok daha az insan toplanmıştı.

"Çok merak" edilen konuşması gerçekten oradaki toplulukta infial yarattı. Bilhassa sola çatan, demokrasi düşmanı sözleri üzerine toplulukta bir dağılma görüldü. Topluluğun yarısına yakın bir kısmı alanı terketti. Bunu gören diğer yetkililer hemen uyararak konuşmayı değiştirmesini istediler.

İşte böyle. Cuntanın başının bu konuşması onu dinlemeye gelenlerin de, pek azı dışında, gerçekleri daha iyi kavramalarına neden oldu.

AHMET KAÇMAZ'IN KONUŞMASI

(Baştarafı 7. sayfada)

teröre son vermek "gerekçesi"yle yapılmıştır. Oysa "resmi" ağızlar uzunca bir süreden beri terörün önünün alındığını ilan etmektedirler. Cuntanın başı daha ilk gün "en kısa zamanda demokrasiye dönüleceğini" açıklamıştır. Mademki terörün önü alınmıştır, neden cunta çekilmemektedir? Bu olgu bile "teröre son vermek" gerekçesinin, aslında bir bahane, bir riyakarlık olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Zaten Evren "el değmedik mesele bırakmayacağız" diyerek kendi kendini yalanlamaktadır. Kışla kafalı generaller gerçekten el değmedik yer bırakmamaktadırlar. Ama neye el atarlarsa işler daha da berbatlaşmaktadır.

Ekonomideki kriz derinleşerek ve kronikleşerek sürmektedir. Enflasyon güya dizginleşmiştir. Milyonların açlığı pahasına, sopa zoruyla dayatılan düşük ücret, düşük gelir politikası sonucu 1981'de enflasyon % 6o civarına düşürülmüştür. Ne ki, 1982'nin ilk üç ayında enflasyon yeniden hız kazanmıştır. İç pazara dönük ekonomik yapının ve tekelci fiyat mekanizmasının kaçınılmaz sonucu budur. Döviz açığı da kapatılamamaktadır. 1981'deki "ihracat patlaması"nın geçiciliği bu yıl daha iyi anlaşılacaktır. Türkiye sanayiinin dış pazara açılması 1) metropollere ekonomik bağımlılık sonucu sanayinin iç pazara yönelik montajcı yapısı, 2) kapitalist kamp içindeki genel ekonomik kriz yüzünden rekabet şartlarının son derece gayri müsait oluşu nedenleriyle son derece zordur. Derinleşen ekonomik kriz sosyal yapıyı daha da köklü bir şekilde etkileyecektir. Yatırımlar durmuştur, hatta başlanmış bir kısım yatırımlar tasfiye edilmektedir. Sanayi son derece düşük kapasite ile çalışmaktadır. Bunun sonucu, *işsizlik* bir afet haline gelmiştir. Güya işçi çıkarmak yasağı vardır. Ama darbeden bu yana onbinlerce işçi tazminatsız işinden atılmıştır. *Pahalılık* çalışan milyonlarca insanın belini bükmeye devam etmektedir. Reel ücretler 1963 seviyesinin gerisinde kalmıştır. 1982'nin ilk 3 ayındaki fiyat artışları Y.H.Kurulu'nun 1 yıl için verdiği zammı silip süpürmüştür.

Düşük taban fiyat politikası işçilerin yanısıra köylüyü de perişan etmiştir. Eline para geçmeyen köylü -gübre fiyatlarına yapılan anormal zammın da etkisiyle- gübre kullanamaz hale gelmiş ve sonuçta tarımdaki üretim düşmüştür. Böylece "petrole karşı buğday silahını kullanmak" türünden "dahice" buluşlar hemen ilk adımda iflas etmiştir. Kısacası Türkiye'deki ekonomik krizin yükü tüm emekçi halkın, parababaları ve onların yardakçıları dışında, ezici çoğunluğun sırtına yüklenmiştir. Zaten yaygın olan yoksulluk daha da yaygınlaşmakta, sefalet daha da derinleşmektedir. Bunun sonucu, ahlaki çöküntü toplumu hızla sarmaktadır. 1981 rüşvet, soygun, gasp, fuhuş, uyuşturucu madde kaçakçılığı vb. suçların rekor seviyeye ulaştığı yıl olmuştur.

Halk kendisine dayatılan "kemerleri sıkma", buna karşılık kaderine razı alma politikasından bizar olmağa başlamıştır. "Yarın ne olacağım?" endişesi, yerini "Bu günü hasıl çıkaracağım?" korkusuna bırakmıştır. İşçilerin, emekçilerin öfkesi hızla kabarmakta, her taraftan homurtular yükselmektedir.

Cuntanın "demokrasiye dönüş" programı da bir sahtekârlıktan, bir göz boyamacılıktan başka bir şey değildir. Cuntanın başı kendini şimdiden geleceğin devlet başkanı ilan etmiştir. Cuntanın sözde "anayasal" paravanalar arkasında varlığını sürdüreceği kesinlik kazanmaktadır. Hazırlanmakta olan "Anayasa"yla ve diğer "kanunlar"la, bu güne kadar çıkartılmış emirnamelerle bu gün yürürlükte olan faşist rejimin oturtulacağı sözde hukukî temel oluşturulmaya çalışılmaktadır. Kayıkçı döğüşü misali seçimler ve onun sonucu oluşacak parlamento, faşizmin incir yaprakları bile olamayacaktır. Cuntanın Türkiye halkına hazırladığı gelecek budur. Ve böylesi bir geleceğe katlanmaya kimse razı değildir, olamaz. Bu nedenle bu gün Ankara cuntasını devirmek, önümüzdeki, tüm demokrasi yanlılarının önündeki ilk hedeftir.

Yoldaşlar, kardeşlerim;
Cunta lafla yıkılmaz, ona karşı mücadele ederek, cuntanın zulmü altındaki milyonlar mücadeleye kazanılarak yıkılır. Cuntayı alaşağı edecek olan güç işçilerdir, emekçilerdir, faşizmden çıkarı olmayan on milyonlarca insandır, onların örgütlü birleşik mücadelesidir.

Kardeşlerim,
Kurulduğundan bu yana geçen 8 yıl boyunca Partimiz çeşitli badireler atlatmış, pek çok güçlüklerin üstesinden gelmiştir. Çünkü Partimiz gücünü marksizm-leninizmden, işçi sınıfından, emekçi halktan almaktadır. Ve çünkü, cunta, tüm faşist yönetimler gibi gidicidir, kalıcı olan halktır, halkın öncüleridir. Cunta mutlaka hüsrana uğratılacak, zafer demokrasi güçlerinin olacaktır.

Kahrolsun cunta!
Yaşasın anti-faşsit halk mücadelesi!
Yaşasın Sosyalizm!
Şan olsun Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ne!

YILMAZ GÜNEY'İN YOL ADLI FİLMİ EN İYİ FİLM ÖDÜLÜNÜ ALDI

Yılmaz Güney geçen ay Cannes Film Festivalinde verilen "En İyi Film" ödülünü, Yunan asıllı ilerici Amerikan sinemacısı Kosta Gavras ile paylaştı. Güney'in filmi YOL'un senaryosu kendisi tarafından hapiste hazırlanmış, film yine onun yönlendirmesiyle rejisör Şerif Gören tarafından gerçekleştirilmişti.

İmrali cezaevinden geçici izinle ayrılan beş hükümlünün memleketlerine giderken yolda ve memleketlerine vardıktan sonra başlarından geçenleri konu alan YOL, içerik olarak da, sanat yönüyle de gerçekten başarılı bir eser. Yılmaz Güney bu eseriyle bir kere daha tam bir sinema ustası olduğunu ispat ediyor, dünyanın en önde gelen, önemli sinema sanatı ödüllerinden birini almaya hak kazandığını gösteriyor.

"MÜZAKERE veya HALK SAVAŞI"

Son zamanlarda El Salvador'dan çok az haber, bilgi alınabiliyor. Bu bir tesadüf değil. EDV(Komputer) tesisleriyle yüklü US-casus gemisi aynı saatlerde radyo dalgalarında bozukluk yaparak "Venceremos'un" yayınını Salvadorlular ve dünya kamuoyunun dinlemesini engelliyor.

Gazeteci Wadim Niski'nin Ulusal Kurtuluş Cephesi "Farabundo Marti"nin baş komutan üyesi Salvador Cayetano Carpio ile yaptığı aşağıda yayınladığımız röportajın önemi burada.

Partizanlar, Salvador Cayetano Carpio'yu Marcial (Mücadele) diye çağırıyorlar. Önceleri fırın işçisi, sendikacı ve parti yöneticisi olan Carpio cellatların başka dilden anlamadığını görünce, silahlı mücadelenin içine atıldı.

Soru: Reagan yönetimi El Salvador sorununun üçüncü Dünya ülkeleri politikasının bir sonucu olduğunu vurguluyor. Bu doğru mudur?

-ABD hükümeti halkımızı kolonial baskı içinde tutmak için gayret sarfediyor. Bunu da bir askeri diktatörlük aracılığıyla yapmaya çalışıyor. Buna karşı ise Salvadorlular 50 yıldan beri mücadele veriyorlar. Bizim büyük kumandanımız August Farabundo Marti 1932 yılında işçi ve köylüleri toprak ve ekmek için mücadeleye çağırıyordu. Daha o zamanlar halkımız çok zor şartlar altında yaşıyordu.Topraklar oligarşiye aitti. Halkın hayat standartı dünyanın en altında sıralanıyordu. Çocukların ölüm sayısında sadece Haiti ve Bolivya bizden önde gidiyordu. Bugün dahi çocukların yüzde ellisi daha beş yaşını doldurmadan yetersiz gıdasızlıktan ölmekte. Şunu söylemek istiyorum ki, benim halkım yaşam hakkı için mücadele etmektedir.

Biz hâkim sınıfın despotluğunu henüz yıkmadık.Fakat güçleri baskıcı rejime karşı geniş bir halk savaşı için yavaş yavaş toplamaktayız. Bugün bu mücadele en yüksek noktaya ulaşınca,ABD tam saldırıya geçti. Washington ve onun propaganda makinası, El Salvador' daki çatışmanın dışardan geldiğini ileri sürerek dünya kamuoyunu yanıltmak istiyor.

El Salvador'daki çatışma yalnız iç nedenlerden kaynaklanmaktadır. Esas neden halkın sefaleti ve yoksulluğudur. Biz bu sefalete artık son vereceğiz.

Soru: Kimler mücadelenin yanında yer alıyor?

-Pratik olarak halkın tüm demokratik kitle örgütleri. Biz bazı işveren kesimlerini ve halkın diğer tabakalarını da kazanmak ve mücadeleye katmak için çaba sarfediyoruz. Salvadorlular dindar bir halktır. Bu yüzden geniş bir dindar kitle ve papazlar kurtuluş mücadelesinde yerlerini alıyorlar. Onlar yoksulluk, haksızlık ve açlığa karşı çıkan, bunlarla yetinmek istemeyenlerdir.

Bizim ordu içinde de taraftarlarımız var. Askeri elemanların tamamı iktidarı ordunun elinde tutan faşist hiyerarşinin fikirlerine ortak değildir. Bu yüzdendir ki, birçok subay hakkında takibat açılıyor. Bütün gruplardan askerler silahlarıyla birlikte bizim tarafımıza geçmekte.

Soru: Washington niçin seçim komedisine ihtiyaç duydu?

-Son zamanlarda ABD'nin kuklaları arasında çelişkiler oldukça arttı. Yeni bir askeri darbe belirli bir anda "klasik" çözümü getirebilirdi. Major A.D.Roberto D'Aubuisson'un böyle bir darbe hazırlığının içinde olduğunun söylentileri dolaştı. Washington için istenilmeyen bir kimseydi bu. Böylece oy maniplasyonuyla devlet mekanizmasında arzu edilen değişikliklere erişmek için buna karar verildi. Fakat ne oldu? Kim nerede güçlüyse oyların çoğunluğunu orada o aldı. Nerede milli muhafız kıtası oy sandıklarını kontrol altında bulundurduysa, orada D'Aubuisson tarafından yönetilen Milliyetçi Cumhuriyetçi ittifak oyların çoğunluğunu aldı. Nerede belediyelerde Hristilan Demokratlar çoğunluktaysa, orada onlar oyların çoğunluğunu aldılar. Ayrıca Hristiyan Demokratlardan bir çoğu D'Aubuisson'un adamları tarafından seçimlerde öldürüldü. Oy için gaddarca bir mücadele verildi.

Böylece güçlerin bir yer değiştirmesi oldu. İkinci sırayı alan D'Aubuisson'un partisi ve üçüncü sırayı alan Milli Barış (Uzlaşma) Partisi birleşerek oyların çoğunluğuna sahip oldular. Bundan sonra sağcı Hristiyan Demokratlar geldiler. Bu ise ciddi bir problem oldu. Kuklalar birbirlerini yemeye başladılar.

Hristiyan Demokratlar bütün oportünistlikleriyle faşist orduyu destekleyerek büyük yanılgıya düştüler. Manevraları hiç bir işe yaramadı. Aksine, partilerini tamamen tecrit etti. Şayet iktidarı D'Aubuisson ile paylaşırlarsa -ki her defasında bu "ölüm süvarisi" şefi ile yapacak hiç bir şeyleri olmadığını söylediler- bu onların diğer ülkelerdeki hristiyan demokratlar gözünde itibarlarını düşürecektir. Onunla koalisyon kurarlarsa, bu onların politik ölümü olacaktır. Böylece hakim sınıflar için işe yaramaz hurda demir olacaklardır.

Soru: El Salvador'daki yurtsever güçlerin programı nedir?

-Bu program sosyal adalet prensiplerine dayanmakta ve köklü reformları öngörmektedir. Yeni toplumsal yapı halkımızın ezici çoğunluğunun çıkarlarına uymak zorundadır.

Şimdiki durumda barışçıl çözümler aramanın planını hazırladık. Elbette önerilerimizin somut içeriğini anlaşma masasında açıklayacağız. Anlaşmaların amacında halkın çıkarları içinde haklı bir politik çözümü kolaylaştıracak formülü bulmak yatmaktadır.Elbette demokratik devrimci ideali terketmeyeceğiz. Seçimlerden önce yürütülen politikayı takip edeceğiz.

Devrimci güçler son haftalarda saldırı operasyanlarını daha da artırdılar. Yeni önemli askeri stratejik ve politik pozisyonlar elde ettiler. Şehirlerde ve köylerde halk bizi destekliyor. Hiç bir güç El Salvador'daki devrimci hareketi durduramaz.

Bunu Washington da anladı. Bu nedenle ABD Salvador halkına karşı "kanuni seçilmiş hükümete" yardım maskesi altında direkt saldırıya geçecektir. Bu yüzden bütün dünya halklarına sesleniyoruz. Emperyalist propagandayla kendinizi uyutmayın, El Salvador halkıyla dayanışmayı güçlendirin,emperyalist saldırı planlarının maskesini düşürelim.

(Neue Zeit'den tercüme edilmiştir)

DAYANIŞMA · SORUMLU:O.DOĞANÇAY, YAZIŞMA ADRESİ:Postlagerkarte A 008766,4220 Dinslaken, BANKA HESABI: Sparkasse Dinslaken, Konto-Nr: 833 731